

MISSA EXEQUIAL DE MN. PERE TRAVESSET I PORTAVELLA

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Quirze i Santa Julita de Sant Quirze de Besora, el dia 27 d'abril del 2012

Ap 21,1-5a.6b-7 // Mt 25,31-46

Les paraules de l'Escriptura que acabem d'escoltar en la celebració de la missa exequial del nostre germà, Mons. Pere Traveset i Portavella, ens han omplert d'esperança. En aquests moments de dolor per la pèrdua d'un germà nostre, que tant estimem i que tant ens estima, ens omple de consol la paraula d'esperança del llibre de l'Apocalipsi: *Déu eixugarà les llàgrimes dels seus ulls. Ja no hi haurà ni mort, ni plor, ni dolor.* L'esperança en la vida eterna i en la resurrecció definitiva a la fi dels segles és la causa de la gosadia cristiana davant la mort. Crist, el Senyor, ha ressuscitat. Realment ha ressuscitat i ha vençut per sempre la mort. Aquesta és la nostra esperança. No és pas una idea. No són uns sentiments. La nostra esperança que mai no mor és Jesús mort i ressuscitat, perquè en ell nosaltres puguem vèncer per sempre el pecat i la mort si en ell creiem i si estimem a ell i als germans. Per això en el moment del comiat de mossèn Pere no podem fer res més que proclamar i celebrar Jesús, en qui es fa ja realitat el cel nou i la terra nova, la novetat que mai no mor, perquè és l'Amor que ha vençut la mort.

Els cristians som els qui esperem el cel nou i la terra nova dels quals ens ha parlat l'Apocalipsi. El qui té aquesta esperança malda perquè aquest món, amb la força de la vida que brolla del mateix Crist, es vagi transformant cada dia més a imatge del món definitiu, en el qual Déu ho serà tot per a tots. Ens diu sant Joan en l'Apocalipsi: *Vaig veure la nova Jerusalem que venia del cel... Aquesta és l'estança de Déu amb els homes: acamparà entre ells. Ells seran el seu poble i Déu serà amb ells.* Aquí rau la raó de ser de l'Església que és essencialment evangelitzadora i missionera. La Bona Notícia, l'Evangeli de tots els segles és Jesús, el Déu amb nosaltres, el Fill etern de Déu que acampà entre nosaltres, en el misteri de l'Encarnació i, pel misteri pasqual, per mitjà de l'Esperit Sant, s'ha fet coetani de tots els homes, de tots els temps i tots els llocs.

Aquesta fou la crida que va sentir en el seu cor Mn. Pere Traveset en l'inici de la vida sacerdotal, per mitjà del seu bisbe, Mons. Ramon Masnou i Boixeda. La nostra diòcesi, en aquells moments, fou realment generosa en la missió universal de l'Església, amb el convenciment que el Senyor no es deixa guanyar per ningú en generositat. Qui sembla generosament recull generosament. Llegim en el concili Vaticà II: «El do espiritual que els preveres han rebut en l'ordenació no els prepara a una missió limitada i estreta, ans a l'amplíssima i universal de *salvació fins a l'extrem de la terra* (Ac 1,8), perquè qualsevol ministeri sacerdotal participa de la mateixa amplitud universal de la missió encomanada per Crist als Apòstols. Efectivament, el Sacerdoci de Crist, del qual els preveres són realment partícips, es projecta necessàriament a tots els temps i a tots els pobles i no és limitat per cap frontera de sang, de nació o d'edat... Cal, doncs, que els preveres recordin que han de portar en el cor la preocupació per totes les Esglésies» (PO, 10).

I a aquesta crida fou fidel sempre Mn. Pere Traveset, lliurant-se del tot, amb un cor sacerdotal —cent per cent sacerdotal— a la missió evangelitzadora, allà on l'Església, per mitjà del seu bisbe, l'enviava. El seu ministeri fou d'aquesta manera, com li expressava el bisbe de Nueve de Julio a l'Argentina, Mons. Martín de Elizalde, en una carta de comiat el desembre passat: «Casi cincuenta años aquí, ayudando a realizar el plan de Dios en esta diócesis, que te debe tanto. Fuiste para todos el mismo siempre, sencillo, cordial, generoso, con la inteligencia de hacer experimentar a cada uno, especialmente a los más necesitados, la bondad de Dios. Los pobres y los enfermos, los presos y los marginados de la sociedad, en primer lugar, siempre tuvieron en vos respuesta y comprensión. Para los sacerdotes, fuiste hermano, y ahora que estás entre los mayores, te hiciste igual a todos, y nadie se sintió

separado de vos por la edad o la experiencia. Para los obispos fuiste el consejo sereno, desapasionado; acompañaste siempre con absoluta lealtad y con amor a la verdad, y tu palabra nunca causó dolor ni provocó división, sin dejar por eso de reflejar tu larga experiencia y el conocimiento del corazón humano. Te ocupaste de las vocaciones, y con el testimonio de tu sacerdocio los inspiraste, y los seguirás inspirando, a los jóvenes y no tan jóvenes sacerdotes. Con las religiosas tuviste una apertura generosa, integrándolas en la tarea pastoral y haciendo que se sintieran útiles y valiosas, como en verdad lo son. Los laicos te recordarán siempre, pues para todos encontraste un lugar, una tarea, un servicio, y fuiste reconocido y respetuoso con ellos y sus carismas. Y, en medio de los cambios de la Iglesia y la sociedad, mantuviste los puntos firmes, que no cambian nunca: la fe, los sacramentos, la caridad y los hiciste accesibles a todos con el anuncio y el testimonio.»

La vida del sacerdot, quan es viu amb autenticitat, és plena de sentit, perquè és tota ella donació a Déu i als germans. El sacerdoci és ofici d'amor. El sacerdot que estima i ho fa amb la humilitat de saber que el ministeri que hem rebut ens sobrepassa, ja que és el mateix Crist qui es fa present en la nostra pobra persona, viu el goig de la vida lliurada sense cap reserva i escolta en el seu cor: Cada vegada que ho fèieu a un d'aquests petits m'ho fèieu a mi. I això ens omple de l'esperança de saber, amb la certesa que neix de la confiança en la misericòrdia divina, que el nostre germà escoltarà de llavis de Jesús: *Veniu, beneïts del meu Pare, preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món.*

La diòcesi de Nueve de Julio a l'Argentina ha tingut la sort del servei sacerdotal de Mn. Pere Traveset. Abans de caure malalt, en una trobada li vaig demanar, ja que estava jubilat, que tornés, per a estar entre nosaltres. També la nostra diòcesi volia gaudir del temps que Déu volgués del seu ministeri, del seu sacerdoci. El Senyor ens ha concedit que poguéssim viure de ben a prop el procés de la seva malaltia i la seva mort. Això també ha estat un regal de Déu per a la nostra diòcesi. Amb pau i confiança, abandonant-se a les mans del Pare, ha viscut exemplarment la malaltia i la mort. El seu germà Ramon i la seva cunyada Pilar, així com els seus nebots, l'han acompanyat en tot moment i n'han tingut cura. Solament vull en aquests moments recordar la renovació de les promeses sacerdotals que va fer el Dimarts Sant proppassat, després de la Missa Crismal, a l'hospital de la Santa Creu. Ell m'havia demanat de rebre la unció dels malalts amb l'oli nou. Tinc gravat en la memòria i en el cor amb quina convicció feia la renovació de les promeses sacerdotals i rebia la unció dels malalts. La seva pau i confiança en Déu eren testimoni de la seva grandesa de creient en Crist i de sacerdot de Crist.

Mossèn Pere fou a la diòcesi de Nueve de Julio suscitantor de vocacions sacerdotals. Per això mateix, en el moment de la seva mort i de les seves exèquies cal que li encomanem que sigui intercessor davant de Crist, Gran Sacerdot per sempre, perquè el Pare ens faci el do de les vocacions sacerdotals i missioneres que necessitem per al servei de la nostra Església local i de tota l'Església universal.

La providència ha volgut que s'escaiguessin les seves exèquies en la festa de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de la nostra diòcesi i patrona de Catalunya. En el comiat del qui fou fill d'aquesta terra i passà lluny d'ella servint Crist i l'Església, Maria, Mare de Déu de Montserrat, es fa particularment present. Maria que l'ha acompanyat sempre amb la seva intercessió maternal, sota l'advocació de Montserrat en el seu origen i família, i en la Virgen de Luján a l'Argentina, que ara l'acompanyi en l'entrada a la pàtria definitiva. Que el que amb la fe ha contemplat en aquest món sigui ara visió en la vida eterna.

Preguem amb confiança pel nostre germà, encomanem-lo a la misericòrdia divina, perquè de la mà de la Mare de Déu de Montserrat i de sant Quirze i santa Julita entri en el sojorn dels àngels i dels sants. Amén.